

Hồi 9

Tiếng đàn trầm bổng

Lan nhi bĩ môi, đáp:

- Người ta còn giỏi hơn đại ca nhiều, chẳng cần gì phải chúng ta hộ tống đâu! Chẳng lẽ, y tới được mà chúng ta không tới được hay sao? Hừ! Đệ không tin y lại giỏi hơn chúng ta được?

Nói xong, chàng ta kéo tay Thanh Lam nhảy lên trên mái nhà, đã thấy đằng trước có tiếng người ồn ào và ánh sáng đèn sáng rực. Đồng thời, mái nhà ở phía bên cũng có hai cái bóng người đang chạy tới chỗ hai chàng.

Lan nhi nhanh mắt vội kéo Thanh Lam nằm phục xuống, vừa lúc hai cái bóng người đó đã tới gần. Một người ăn vận lối thường tục, tuổi trạc năm mươi, mặt rất kiêu ngạo, người này chính là Thiết Bút Quý Tử Thanh, đã lừng danh trên hắc đạo vào hồi mấy chục năm về trước. Còn một người nữa là lão hòa thượng béo lùn, tay cầm thiền trượng, trông hình dáng bên ngoài cũng đủ biết võ công của y rất cao siêu. Hai người đó vừa sang tới nóc nhà phía bên này liền ngừng hẳn lại. Hoà thượng béo lùn liền lên tiếng:

- Vừa rồi hay tin trong thâm cung của vương gia đã bị mất trộm một cái hộp vàng, hộp ấy quan trọng lắm. Sau khi phát hiện mười mấy con chó Tào Châu, Lang Ngao, mạnh như hổ báo mà cũng bị người ta dùng nội công đánh chết hết chưa biết chừng kẻ địch hôm nay là Bát Ty kiếm khách cũng nên.

Quý Tử Thanh cười nhạt đáp:

- Phải, chỉ có lão thất phu ấy mới làm được gọn gàng như thế, nhưng chắc tối hôm nay y không sao tẩu thoát được đâu? Hoa đại sư hãy ở đây canh gác phía này, để mỗ đi ra phía sau xem sao?

Y không đợi chờ hoà thượng trả lời đã phi thân đi luôn.

Thanh Lam nghe thấy hai người ấy đối thoại với nhau như vậy trong lòng mừng thầm và bụng bảo dạ rằng:

- “Thế ra thầy đồ Thư đã tới và trong thâm cung của tên Điền Thừa Tự còn bị mất trộm một cái hộp vàng gì nữa?”

Lan nhi khẽ rĩ tai chàng nói:

- Lam đại ca! Tên giặc sói đầu này là Hoa Di Lạc! Y tôi bại lắm!

Thanh Lam ngạc nhiên, hỏi lại:

- Sao hiền đệ lại ra được y thế?

Hỏi tới đó, chàng mới vỡ lẽ, liền hỏi:

- Ủa! Thế ra tối hôm qua người ra tay đối phó với mấy tên hòa thượng đó chính là hiền đệ đấy à?

Lan nhi tủm tủm cười rồi kể cho chàng hay hồi hôm chàng ta vẫn theo dõi chàng, sau phát giác mấy tên giặc sói đầu ngấm ngầm cho chàng uống thuốc mê, chàng ta liền dùng kế dụ Hoa Di Lạc với Hà Di ra ngoài xa rồi quay lại bắt trời ba hoà thượng vân vân ... Sau chàng quay trở lại phun nước lã vào mặt Thanh Lam nhưng thấy Thanh Lam mãi vẫn chưa thức tỉnh, lại sợ Hoa Di Lạc với Hà Di ra ngoài cửa chùa dụ hai tên đó đuổi theo để chúng khởi giết hại Thanh Lam.

Nghe thấy Lan nhi nói như vậy, Thanh Lam cảm động hết sức đang định cảm ơn thì Lan nhi đã giơ tay bịt mồm chàng và chỉ tay lên phía trên, khẽ nói tiếp:

- Ủa! Sao tên giặc sói đầu vẫn chưa rời khỏi nơi đây thế? Thực đấy, võ công của y còn cao siêu hơn chúng ta, sẽ gặp nhau ở trong khách điểm nhé?

Thanh Lam muốn ngăn cản chàng nọ, ngờ đâu Lan nhi vừa nói dứt, đã như một làn khói đi luôn, thân pháp của chàng ấy nhanh khôn tả.

Khi lên tới mái nhà, Lan nhi cố ý dẫm vỡ một hòn ngói nghe “cách” một tiếng.

Hoa Di Lạc nghe thấy tiếng kêu đã vội quay đầu lại nhìn và quát hỏi:

- Ai đó?

Nhờ có ánh sáng trăng, y đã trông thấy rõ đối phương là Lan nhi rồi, liền cười ha hả và nói tiếp:

- Tiểu quý, ngươi cũng tới đây à?

Nói xong, y vội tung mình đuổi theo luôn.

Lan nhi vừa chạy ra bên ngoài vừa cười vừa nói:

- Hừ! Giặc sói đầu! Ngươi lại muốn chơi trò ú tim với ta phải không?

Hoa Di Lạc khi nào chịu buông tha chàng ta, cứ cầm đầu đuổi theo. Một người chạy một người đuổi, chỉ trong nháy mắt hai người đã mất dạng ngay.

Thanh Lam thấy khinh công của Lan nhi cao siêu hơn mình nhiều, trong lòng cũng mừng thầm, nhưng sợ chàng ta thất thế, nên chàng cũng không dám ở lại nữa vội đuổi theo luôn. Khi vượt qua một cái nóc nhà chàng thấy trong bóng tối có một luồng gió mạnh lấn át tới. Chàng vội ngừng chân, ngửa người về phía sau tránh né. May thay khí giới của đối phương chỉ còn cách có mấy tấc là đã trúng vào mũi của chàng rồi. Tuy vậy luồng gió mạnh của môn khí giới ấy mới lướt qua mà chàng cũng đã thấy mặt và mũi đau nhức vô cùng đủ thấy kinh lực của người ấy lợi hại biết bao và thế công của đối phương lại nhẹ nhàng đến nỗi khiến chàng không hay biết gì nên chàng sợ hãi vô cùng.

Người nọ cười khì một tiếng và nói:

- Tiểu tử có mau thúc thủ chịu trói không? Người còn muốn đào tẩu đi đâu nữa?

Lúc ấy Thanh Lam mới trông thấy rõ người đó chính là Âm Dương Phiến Bạch Tú Sơn ăn vận lối nho sĩ, tay cầm cái quạt bạch kim, đang phe phẩy.

Y thấy thế đầu tẩn công huyệt lại cụp cái quạt lại tẩn công luôn thế thứ hai.

Thanh Lam vội lui về phía sau mấy bước, rút trường kiếm ra. Chàng không có thì giờ nói nhiều với đối phương, vừa ra tay đã giở “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra đối phó liền.

Bạch Tú Sơn ra tay nhanh khôn tả, và y thấy đầu quạt đã sắp điểm trúng ngực của địch thủ rồi. Ngờ đâu chỉ thấy ánh sáng kiếm thấp thoáng và kêu “coong” một cái, không hiểu tại sao y thấy cả người lẫn quạt bị kiếm của đối phương đẩy bắn lui về sau, loạng choạng mấy bước mới đứng yên được.

Thanh Lam thấy đẩy lui được đối phương không kịp nhìn kỹ địch thủ có bị thương không, đã vội quay người đào tẩu luôn.

Lúc ấy những đèn đuốc của Điện phủ trái lại đều tắt ngóm hết. Chàng thấy bốn bề tối om như mực và chỉ thấy những nóc nhà trùng trùng điệp điệp thôi, nhất thời không sao phân biệt đâu là Đông,

Tây, Nam, Bắc hết. Chàng chỉ biết lựa phía nào tối nhất mà chạy về phía đó thôi.

Bạch Tú Sơn ngăn người ra giây lát rồi cười nhạt nói:

- Nếu đêm nay ta để cho tiểu tử ngươi tẩu thoát, ta không còn là Bạch Tú Sơn nữa!

Nói xong y vội giở khinh công tuyệt kỹ đuổi theo Thanh Lam luôn.

Cũng may khinh công của Thanh Lam không đến nỗi kém cỏi lắm, chỉ trong nháy mắt chàng đã vượt qua được bảy tám nóc nhà.

- Đứng lại!

Bốn năm cái bóng người đã xuất hiện, ngăn cản lối đi và quát bảo như vậy. Phía đằng sau Bạch Tú Sơn vừa đuổi theo tới vừa lớn tiếng quát bảo:

- Phải bắt cho kỳ được tên tiểu tử này!

Thanh Lam thấy lối đi bị người ngăn cản, phía sau lại có Bạch Tú Sơn đuổi tới, chàng lo âu vô cùng, nhưng chàng đã đánh liều rồi, chẳng cần biết những người chặn đường đó là ai? Chàng vội giở “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra, nhằm những người đó tấn công luôn.

Sau một loạt tiếng kêu “loảng soảng”, bốn năm người nọ chỉ cảm thấy mắt hoa mày tối và loạng choạng lui về phía sau thôi.

Thanh Lam thấy mình vừa ra tay đã đẩy lui được mấy kẻ địch, đang định xen qua đám đông đào tẩu, thì bỗng thấy phía sau có một luồng kinh phong lấn át tới. Trong lúc cấp bách, chàng không kịp suy nghĩ, vội quay đầu lại, giở thế “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra phản công luôn.

Đã bị thiệt thòi bởi thế kiếm ấy rồi, Bạch Tú Sơn không dám chống đỡ nữa, vội nhảy sang bên tránh né, rồi lại múa quạt nhằm yếu huyệt ở cánh tay của Thanh Lam phản công luôn.

Thanh Lam khẽ né sang bên, đang định dùng thế kiếm ấy đối phó thì Bạch Tú Sơn lại tránh ra phía sau nhằm yếu huyệt ở sau lưng mình điểm tới.

Bạch Tú Sơn nổi danh trên chốn giang hồ lâu năm tất nhiên kinh nghiệm phải phong phú hơn. Y thấy Thanh Lam chỉ biết có một thế kiếm ấy thôi chứ không có thế kiếm nào khác, nên y đã nghĩ

ngay ra được một kế, tránh nặng, tiến nhẹ, và ra tay nhanh như điện chớp để đối phó.

Quả nhiên sử dụng kế đó rất công hiệu, Thanh Lam vì thiếu kinh nghiệm đối địch, nên chỉ đấu được có vài thế đã cuống quýt cả chân tay rồi.

Lúc ấy bốn năm người vừa bị chàng đẩy lui, lại xông tới bao vây, nhưng vì thấy địa vị của Bạch Tú Sơn cao hơn chúng nhiều, nên chúng chỉ đứng ở ngoài bao vây thôi chứ chúng không dám xen tay vào.

Thanh Lam bị Tú Sơn làm cho mình quay tít, không sao gỡ được “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra, chàng tức giận khôn tả liền quát lớn một tiếng và múa kiếm đâm luôn bốn năm nhát một lúc.

- Hà, ra người còn biết thế kiếm khác!

Bạch Tú Sơn vừa cười vừa nói như vậy, thế quạt của y tấn công nhanh như vũ bão.

“Truy Hồn Bát Kiếm” tuy là tuyệt thế của “Thông Thiên Kiếm Pháp” nhưng dù sao Thanh Lam mới học lại kém kinh nghiệm và địch thủ công lực lại cao hơn rất nhiều, nên chàng chỉ có thể chống đỡ được thế quạt của địch thôi chứ không hy vọng gì thắng nổi địch. Đồng thời, chàng nhận thấy càng đấu lâu bao nhiêu, mình càng bất lợi bấy nhiêu, kẻ địch hay tin sẽ ở bốn mặt tám phương tới càng ngày càng đông. Vì vậy chàng nhận thấy ba mươi sáu kế chỉ có thể tẩu là hơn hết. Nhưng muốn tẩu thì phải sử dụng tới “Càn Khôn Nhất Kiếm” đẩy lui đối phương đã.

Nghĩ như vậy, chàng liền giở “Truy Hồn Bát Kiếm” liên miên tấn công một hồi, vừa tới thế thứ tám thì chàng đã xoay sang “Càn Khôn Nhất Kiếm” ngay.

Bạch Tú Sơn thấy chàng lại giở thế kiếm quái dị ra, muốn nhảy sang bên tránh né nhưng đã muộn mất rồi.

ánh sáng kiếm nhanh như điện, chỉ lóe mắt một cái, và sau một tiếng kêu “coong” chiếc quạt bạch kim của Tú Sơn đã bị gạt bắn ra ngoài ra và cả một mảnh tay áo của y cũng bị mũi kiếm của Thanh Lam chém rách.

Tú Sơn không hổ thẹn với cái tên Nhạn Môn Thượng Tân chỉ nhún chân một cái, người y đã nhảy lên đuổi theo cái quạt, vừa lên tới trên không y giơ tay và đã bắt được cái quạt ấy liền.

Thanh Lam sử dụng thế kiếm pháp đó, đánh bại đối phương khiến tinh thần thêm phấn chấn đang định phá vòng vây để đào tẩu thì đột nhiên chàng nghe thấy bốn chung quanh có tiếng hò hét nổi lên. Mười mấy tên đứng bao vây ở gần đó xông lên và hét lớn:

- Đừng để cho tiểu tử này đào tẩu!

Thanh Lam thấy chúng cùng xông lên tấn công mình như vậy liền trợn đôi lông mày lên quát lớn:

- Giải lắm!

Nói xong, chàng quay luôn thanh trường kiếm một vòng giở thế “Vân Vụ Mê Sơn” bao vây lấy toàn thân đã, rồi mới giở “Thông Thiên Kiếm Pháp” ra tấn công tiếp.

Ngờ đâu bọn Thiên Hùng Giáo Luyện của Điền phủ này tuy võ nghệ không bằng Công Tôn Vô Kỵ các người, nhưng chúng cũng là những nhân vật có tên tuổi trên giang hồ, mỗi tên có một pho võ công riêng, nên sức bao vây của chúng cũng không phải tầm thường, nếu chúng không có tài ba như vậy thì khi nào Điền Thừa Tự lại mất tiền mời chúng làm Thiên Hùng Giáo Luyện để huấn luyện đội quân Ngoại Trạch Nam như thế?

Mười mấy tên giáo luyện xông lên tấn công một lúc khiến Thanh Lam không sao giở được thế “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra nữa, vì chàng còn phải đối phó với những vũ khí dài ngắn ở bốn mặt tám phương tấn công tới, nên vô hình chung chàng chỉ bảo thủ nhiều hơn là tấn công địch, chàng vẫn chưa cảm thấy thiếu kinh nghiệm mấy, nhưng nhất đáng phải bảo thủ như vậy mới cảm thấy chân tay cuống quýt. Cũng may “Thông Thiên Kiếm Pháp” của chàng là pho võ tuyệt nghệ trấn sơn của phái Không Không Động, dù công lực của chàng hãy còn non nớt, nhưng nhờ có những thế kiếm biến hoá ảo diệu, nên nhất thời cũng chưa đến nỗi bị thất bại.

Đang lúc ấy, trên một cây cổ thụ ở gần đó bỗng có tiếng đờn nguyệt.

Tiếng đờn càng ngày càng nhanh tựa như mưa rào vậy, lập tức có bảy tám người nghe tiếng đờn đó đã ngã lăn xuống nóc nhà, rồi lăn long lóc rơi xuống đất.

Thanh Lam cũng hăng tiết, nhưng nghe thấy tiếng đàn đó chàng cũng phải giật mình đánh thót một cái. Chàng đã nghe ra đó là khúc Nghê Thường mà mình vẫn thường nghe quen, chàng liền tưởng ngay đến cô gái áo đỏ vẫn thường ở trên lầu đánh khúc đàn ấy, nên chàng đoán chắc chính nàng ta chứ không còn ai vào đây nữa.

Còn những người kia kinh hoàng kêu la om xòm và ngã lên ngã xuống tới tấp và chàng thì cứ ngẩn người ra như không hay biết gì vậy.

- Giang công tử có mau chạy đi không?

Giọng nói đó tuy không lớn lắm nhưng lọt vào tai Thanh Lam, chàng đã nhận ra đúng là tiếng nói của Hồng Tuyền cô nương rồi.

Chàng giật mình kinh hãi vội đâm nhanh mấy kiếm để cho địch thủ phải lui bước.

Chợt có tiếng quát:

- Tiểu tử của môn phái nào dám táo gan dùng tên ngầm đả thương người như thế?

Tiếp theo đó Bạch Tú Sơn đã nhanh như điện chớp nhảy lên trên cây cổ thụ. Bỗng một tiếng cười lạnh lùng và thán thốt nổi lên và có một cái bóng hồng ở trên cây cổ thụ bay lên phi thẳng vào chỗ tối om mất dạng.

- Chạy đi đâu!

Y vừa đuổi theo cái bóng hồng ngay.

Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

- “Lúc này ta không đào tẩu thì còn đợi đến lúc nào nữa?”

Nghĩ đoạn chàng cũng như cái bóng đen phi tới, Thanh Lam thấy hai người sắp và đụng vào nhau, trong lòng kinh hãi thâm vội lách sang bên để tránh.

Cái bóng đen ấy liền giơ tay ra chộp ngực chàng, mồm thì quát bảo:

- Hừ, tiểu tử, ngươi định chạy đi đâu?

Thanh Lam vội lui về phía sau nửa bước nhìn kỹ người đó mới hay là một người béo lùn hai mắt như hai ngọn đèn rất sắc bén, nhưng vì thấy y tay không nên chàng bớt sợ, vội múa kiếm nhằm cổ tay của y đang chộp tới mà chém luôn.

- Hà hà ...

Người béo lùn ấy không tránh né, cười ha hả và tay vẫn cứ nhằm ngực chàng mà chộp tới.

Lạ nhất là xương ở đầu vai của y bỗng có tiếng kêu “răng rắc” và cánh tay của y bỗng dài thêm năm sáu tấc, nên y đã chộp được cổ tay của Thanh Lam rồi quát bảo:

- Người còn chạy đi đâu?

Thanh Lam không ngờ tay của người béo lùn lại bỗng nhiên dài ra mấy tấc, nên cổ tay phải của mình mới bị bắt chặt, chàng vội giơ hai ngón tay trái nhằm hai mắt của đối phương điểm tới.

Người béo lùn lại giơ tay nọ lên chộp tay của chàng, chàng lo âu vô cùng, dậm chân xuống mại ngói tung chân phải lên đá luôn, đồng thời còn giằng mạnh hai tay một cái.

Người béo lùn cười khì một tiếng và nói tiếp:

- Tiểu tử biết điều thì đứng yên để cho ta bắt, chứ đã lọt vào tay Hầu Trường Thắng này thì người đừng có hòng bướng bỉnh.

Y vừa nói vừa dồn sức vào hai tay, Thanh Lam cảm thấy hai cổ tay bị y nắm như hai cái vòng sắt bóp chặt vậy, xương tay tê tái và đau nhức như dao cắt. Nên không những trường kiếm của chàng bị rút xuống bên dưới mà chân phải cũng không sao đạp được đối phương nữa.

- Tiểu tử, người chạy lên trời, phật gia này cũng đuổi theo tới tận nơi đó.

Tiếng nói ấy vừa dứt thì đằng xa có một tiếng quát lớn vọng tới và một cái bóng đen mảnh khảnh xuất hiện. Khi đến gần, người đó liền lên tiếng nói:

- Ủa, Hầu sư ca làm ơn tới đây chớng đỡ hộ muội một trận, mau.

Trương Thắng ngăn người ra thì cái bóng đen kia đã lướt tới gần. Ngờ đâu người đó chính là Lan nhi, Thanh Lam định lên tiếng hỏi thì Trương Thắng đã quát hỏi trước

- Người là ... người là ...?

Lan nhi đáp:

- Phải, tôi là Lan nhi. Hầu sư ca mau buông y ra người nọ đuổi theo tới giết tôi đây.

Trương Thắng liền buông Thanh Lam ra và hỏi:

- Ai dám hà hiếp người?

- Hầu sư ca mau ra tay đánh y đi, đừng để cho y chạy mất nhé.

Lúc ấy có một bóng người đang xông xộc chạy tới.

Dưới ánh trăng, Thanh Lam thấy đầu người ấy bóng nhoáng, chàng đã nhận ra Hoa Di Lạc rồi.

Lan nhi thấy tên hoà thượng ấy tới, vội nói tiếp:

- Hầu sư ca, chính tên giặc sói đầu này hà hiếp tôi đây.

Trương Thắng vừa quay lại đã thấy Hoa Di Lạc kêu la như sấm động cũng không hiểu y đang nói gì, chỉ thấy y quát lớn một tiếng nhảy xổ lại tấn công Lan nhi luôn.

Trương Thắng thấy vậy cả kinh, vội giơ tay ra ngăn cản, đồng thời còn nói rằng:

- Hoa đại sư, người này là tiểu sư ...

“Bùng”

Hoa Di Lạc đã giở toàn lực ra tấn công, bị Trương Thắng gạt một cái, cả hai đều bị lui về phía sau một bước.

- Ủa, Hầu lão ca sao lại ra tay giúp người ngoài như thế?

Hoa Di Lạc trợn tròn xoe đôi mắt ngơ ngác nhìn Trương Thắng mà hỏi như rên.

Lan nhi kêu “hừ” một tiếng và nói tiếp:

- Giặc sói đầu, nói thật cho mi biết, người này là sư ca của ta, người có biết không?

Chàng ta vừa nói dứt, một tay kéo Thanh Lam đi, và quay đầu lại nói với Trương Thắng rằng:

- Hầu sư ca, chúng tôi đi nhé!

Trương Thắng sợ Hoa Di Lạc hiểu lầm vội đáp:

- Hoa đại sư xin chớ giận dữ y là ... tiểu tiểu sư ...

Di Lạc vội đáp:

- Hầu đại ca không nên hồ đồ như thế, chúng là gian tế đấy.